

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.35

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, ze zm.), dalej k.p.a., po rozpatrzeniu odwołania:

- Wójta Gminy Zgierz z 5 maja 2022 r.;
- ██████████ z 11 maja 2022 r.;
- Rolniczej Spółdzielni Wytwórczej „Srebrna Dąbrówka” w Dąbrówce Wielkiej z 11 maja 2022 r., reprezentowanej przez radcę prawnego ██████████, uzupełnionego pismem z 18 sierpnia 2022 r. oraz z 30 września 2022 r.;
- ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████ i ██████████ z 23 maja 2022 r.,

od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi z 25 kwietnia 2022 r., Nr 8/2022, znak: WOOŚ.420.90.2019.JKo.57, o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pn.: *Budowa drogi dojazdowej do terenów Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w Dzielnicy Rudunki w Zgierzu,*

uchylam powyższą decyzję w całości i przekazuję sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Decyzją z 25 kwietnia 2022 r., znak: WOOŚ.420.90.2019.JKo.57, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi, dalej RDOŚ w Łodzi, ustalił środowiskowe uwarunkowania dla cytowanego w sentencji przedsięwzięcia.

Skuteczne odwołania od ww. decyzji wniosły do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, podmioty wskazane w sentencji niniejszej decyzji, zarzucając jej:

- 1) naruszenie art. 77, 77 § 1 i 80 k.p.a. w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w

- ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2018 r. poz. 2081, ze zm.), dalej u.o.o.ś., poprzez zaniechanie w postępowaniu w sprawie wydania decyzji zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, w szczególności w zakresie uwag i zastrzeżeń zgłaszanych w toku konsultacji społecznych oraz poprzez brak zebrania materiału dowodowego w postaci opinii dotyczących kolizji planowanej inwestycji z linią elektroenergetyczną oraz dwoma gazociągami;
- 2) naruszenie art. 107 k.p.a. poprzez pominięcie w uzasadnieniu decyzji wielu okoliczności wynikających z potrzeb lokalnej społeczności;
  - 3) naruszenie art. 37 u.o.o.ś., gdyż organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji, w sposób niewyczerpujący odniósł się do wniosków składanych w trakcie konsultacji społecznych;
  - 4) naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 80 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś. poprzez wydanie decyzji pozytywnej przy braku wariantowania przedmiotowej inwestycji oraz wadliwe wariantowanie ze względu na brak działań zapobiegawczych;
  - 5) naruszenie art. 7,77 i 80 k.p.a. w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 14 u.o.o.ś. poprzez błędną analizę materiału dowodowego w postaci analizy hałasu akustycznego stanowiącego rozdział 4.1 Raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia, dalej raport, oraz poprzez brak wystarczającego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w odpowiednim zakresie oraz brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego;
  - 6) błędne przeanalizowanie istniejącego połączenia ul. Lipowej z drogą wojewódzką nr 702;
  - 7) nie odniesienie się w sposób wystarczający do istniejącej i realizowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej zlokalizowanej po stronie Gminy Zgierz, zbliżenia do niej oraz ochrony przed hałasem;
  - 8) zwiększenie emisji hałasu i zanieczyszczeń oraz pogorszenie standardów życia lokalnej społeczności i zły wpływ na ich zdrowie;
  - 9) doprowadzenie do degradacji środowiska w związku ze złą lokalizacją drogi poprzez wycinkę na terenie Lasu Państwowego, na terenie Nadleśnictwa Grotniki;
  - 10) naruszenie art. 7 k.p.a. w związku z art. 73 ust. 1 u.o.o.ś. oraz § 3 ust. 1 pkt 62 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko z dnia 10 września 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.), dalej r.o.o.ś., art. 77 § 1 oraz 107 k.p.a. w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś. poprzez wadliwą analizę materiału dowodowego polegającą na zaniechaniu dogłębnej weryfikacji raportu i całkowicie dowolnym wyborze wariantów inwestycji oraz poprzez brak zbadania oddziaływania inwestycji na środowisko miejscowości Dąbrówka Wielka w związku z włączeniem ul. Głównej w tej miejscowości w planowaną obwodnicę miasta Zgierza;
  - 11) naruszenie art. 7 k.p.a. poprzez brak rozpatrzenia wniosku strony o dokonanie analizy zaktualizowanego przedsięwzięcia w zakresie:
    - prognozy natężenia ruchu w miejscowości Dąbrówka Wielka;
    - oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia na miejscowość Dąbrówka Wielka (hałas, powietrze i klimat, wody powierzchniowe i podziemne, budowa geologiczna i pokrywa

glebowa, odpady, krajobraz, działania minimalizujące negatywne oddziaływanie, zabytki i stanowiska archeologiczne, obszary chronione na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916, ze zm.), dalej u.o.p., flora, fauna, ryzyko wystąpienia poważnej awarii, oddziaływanie przebudowy linii wysokiego napięcia, oddziaływanie na zdrowie i życie ludzi, opis przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, oddziaływania - bezpośrednie, pośrednie, wtórne, krótkoterminowe, średnioterminowe, chwilowe, długoterminowe i stałe, oddziaływanie skumulowane, oddziaływanie transgraniczne);

- wpływ inwestycji na dobra materialne w Dąbrówce Wielkiej;
  - wpływ inwestycji na szkołę podstawową przy ul. Głównej w Dąbrówce Wielkiej;
- 12) naruszenie art. 9 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 66 ust. 1 pkt 6a u.o.o.ś. poprzez wydanie decyzji pozytywnej w sytuacji braków w raporcie polegających na braku charakterystyki występujących na terenie inwestycji grzybów oraz oddziaływania na nie przedsięwzięcia;
  - 13) naruszenie art. 39 u.o.o.ś. poprzez brak przeprowadzenia ponownych konsultacji społecznych;
  - 14) naruszenie art. 75 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556, ze zm.), dalej p.o.ś., w zw. z art. 83b ust. 1 pkt 9a u.o.p., poprzez brak wystarczającej kompensacji przyrodniczej;
  - 15) nieuwzględnienie sprzeciwu mieszkańców co do złej lokalizacji skrzyżowania włączającego przedmiotową drogę do DW702;
  - 16) brak wyczerpującego odniesienia się do istniejącej i realizowanej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej zlokalizowanej po stronie Gminy Zgierz oraz brak rozwiązań niwelujących hałas;
  - 17) nieprzedstawienie przez Powiatową Stację Sanitarno-Epidemiologiczną w Zgierzu badań, które jednoznacznie świadczą o braku negatywnego wpływu realizacji i eksploatacji drogi na środowisko naturalne oraz na zdrowie i życie mieszkańców terenów przyległych;
  - 18) brak odniesienia się przez RDOŚ w Łodzi do propozycji realizacji inwestycji uwzględniającej wlot planowanej drogi w dzielnicy Krzywie w Zgierzu;
  - 19) nieprzedstawienie w sposób wyczerpujący i brak potwierdzenia odpowiednimi badaniami, że realizacja i eksploatacja nie wpłynie na bezpieczeństwo przede wszystkim dzieci oraz osób poruszających się w tym rejonie;
  - 20) brak przedstawienia przez Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Łowiczu badań potwierdzających pozytywne zaopiniowanie warunków realizacji przedsięwzięcia;
  - 21) niedopełnienie obowiązku przez RDOŚ w Łodzi, poprzez nienałożenie, w piśmie z 20 sierpnia 2021 r., znak: WOOS.420.90.2019.JKo.44, terminu możliwej odpowiedzi na wyjaśnienie przedłożonych uwag;
  - 22) niedopełnienie obowiązku przez Urząd Miasta Zgierza poprzez nie wywieszenie na tablicy ogłoszeń pism RDOŚ w Łodzi co stanowi, w opinii skarżących, przesłankę do umorzenia postępowania organu pierwszej instancji;

- 23) brak starannych badań dotyczących występowania nietoperzy oraz degradacja i likwidacja siedlisk zwierząt oraz roślin i narażenie zwierząt na niebezpieczeństwo wynikające z przebiegu drogi przez teren leśny;
- 24) zwiększenie hałasu oraz emisji zanieczyszczeń, pogorszenie standardów zdrowia i życia mieszkańców oraz nieprzeanalizowanie wpływu przedsięwzięcia w tym zakresie i niezbranie wystarczającego materiału dowodowego;
- 25) naruszenie istoty kompensacji przyrodniczej w postaci nasadzeń zastępczych.

Skarżący wnoszą o:

- uchylenie przedmiotowej decyzji w całości, lub o
- uchylenie w całości skarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia lub o
- uchylenie przedmiotowej decyzji w całości oraz o nakazanie organowi pierwszej instancji:
  - a) przeprowadzenie analizy przedmiotowej inwestycji w oparciu o rzeczywiste jej wariantowanie;
  - b) wprowadzenie do raportu wariantu przebiegu trasy ul. Szczawnicką w Zgierzu - ul. Cegielniana w Dąbrówce Wielkiej - ul. Dąbrowska (DW nr 702) jako jednego;
  - c) wprowadzenie wytycznych mających przeciwdziałać zagrożeniu dla życia i zdrowia ludzi oraz środowiska przyrodniczego podczas prac związanych z budową drogi, w związku z kolizją projektowanej drogi z dwoma gazociągami: wysokiego (DN300) i średniego ciśnienia (DN200) wraz z ich strefami kontrolowanymi oraz linią elektroenergetyczną o napięciu 220 kV relacji Janów - Zgierz;
  - d) odrzucenie w całości analizy hałasu;
  - e) nakazanie przyjęcia współczynnika $G=0$ dla asfaltu;
  - f) ponowne przeprowadzenie analizy hałasu akustycznego z prędkościami poruszających się pojazdów do 70 km/h, z uwzględnieniem zgłaszanych przez stronę uwag do jej przeprowadzania oraz aktualnej zabudowy mieszkaniowej na tym terenie. Prawidłowo przeprowadzona analiza umożliwi organowi pierwszej instancji podjęcie decyzji o konieczności (lub jej braku) zastosowania cichej nawierzchni czy ekranów akustycznych na terenach leśnych lub zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej;
  - g) przeprowadzenie pełnej inwentaryzacji grzybów na terenie leśnym i łąkowym oraz analizę wpływu na nie przedmiotowej inwestycji zawartej w raporcie oddziaływania na środowisko;
  - h) odrzucenie pkt 4.2 raportu „Emisja do powietrza”;
  - i) przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z wpływem na wieś Dąbrówka Wielka;
  - j) nakazanie inwestorowi wykonania nasadzeń następczych usuwanych drzew i krzewów zgodnie z zasadami wynikającymi z u.o.p., tj. kompensacji przyrodniczej, a nie powodujące degradację tych zasobów jak określono to w przedmiotowej decyzji;
  - k) nakazanie inwestorowi przeprowadzenie kompensacji przyrodniczej usuniętych drzew i krzewów w postaci:

- określenia liczebności nasadzeń zastępczych w ten sposób, że w zamian za jedno usuwane drzewo zasadzone zostaną 3 drzewa, jeżeli do nasadzeń jest stosowana sadzonka (proporcja 1:3);
- określenia nasadzeń zastępczych krzewów w ilości nie mniejszej niż powierzchnia usuwanych krzewów (proporcja 1:1).

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska ustalił i zważył, co następuje.

Odwołania zostały wniesione skutecznie. W niniejszej sprawie zastosowanie miał art. 74 ust. 3 u.o.o.ś., w myśl którego jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się art. 49 k.p.a. Doręczenie stronom decyzji z 25 kwietnia 2022 r. nastąpiło zatem poprzez publiczne obwieszczenie. Mając powyższe na uwadze, RDOŚ w Łodzi, obwieszczeniem z 25 kwietnia 2022 r., znak: WOOŚ.420.90.2019.JKo.58, poinformował strony postępowania o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Obwieszczenie, o którym mowa powyżej, zostało zamieszczone:

- na tablicy ogłoszeń RDOŚ w Łodzi w dniu 25 kwietnia 2022 r.,
- w Biuletynie Informacji Publicznej RDOŚ w Łodzi w dniu 28 kwietnia 2022 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Zgierz w dniu 28 kwietnia 2022 r.,
- na elektronicznej tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Zgierza w dniu 28 kwietnia 2022 r.

Decyzja z 25 kwietnia 2022 r. została skutecznie doręczona stronom postępowania w trybie art. 49 k.p.a. w dniu 12 maja 2022 r. W związku z powyższym, ostatnim dniem na wniesienie odwołania od powyższej decyzji był 26 maja 2022 r. włącznie.

W związku z brakami formalnymi, którymi obarczone było odwołanie [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE], tut. organ, pismami z 1 sierpnia 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.9 i DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.11, wezwał ww. osoby do ich uzupełnienia. Zarówno [REDAKTOWANE], pismem z 8 sierpnia 2022 r., jak i [REDAKTOWANE] pismem z 10 sierpnia 2022 r. zadośćuczyniły wezwaniom organu. Ponadto pismem z 13 marca 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.34, GDOŚ wezwał [REDAKTOWANE] do uzupełnienia braków formalnych odwołania z 23 maja 2022 r. [REDAKTOWANE], pismem z 21 marca 2023 r., zadośćuczyniła wezwaniu.

Z dokumentacji przedłożonej przez wnioskodawcę nie wynikało także, aby [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] posiadały prawo rzeczowe do nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedmiotowe przedsięwzięcie. Wobec czego GDOŚ, pismem z 14 czerwca 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.1, wezwał wskazane osoby do przedłożenia dokumentów potwierdzających powyższe. [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] udzieliły odpowiedzi pismami z 4 lipca 2022 r, przedstawiając organowi uproszczone wypisy z rejestru gruntów dla działki ewid. nr [REDAKTOWANE] obręb 0009 Dąbrówka Wielka. [REDAKTOWANE] nie udzieliła odpowiedzi na powyższe wezwanie, jednakże zebrany w trakcie postępowania materiał dowodowy umożliwił organowi zweryfikowanie informacji, iż posiadała ona statut strony.

Planowana inwestycja, z uwagi na charakteryzujące ją parametry techniczne (tj. długość drogi powyżej 1 km) stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71, ze zm.). Podkreślić należy, że rozporządzenie to utraciło moc w toku postępowania pierwszoinstancyjnego (tj. w dniu 26 września 2019 r.) ale z uwagi na § 4 zastępującego go, r.p.m.z.o.ś. z dnia 10 września 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.), wciąż znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 u.o.o.ś. organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był RDOŚ w Łodzi, co z uwagi na brzmienie art. 127 § 3 u.o.o.ś. uzasadnia właściwość rzeczową GDOŚ w sprawie.

W toku postępowania do organu drugiej instancji wpłynęły wystąpienia stron i podmiotów zainteresowanych w zakresie realizacji przedmiotowej inwestycji, które tut. organ wziął pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, tj.: pismo Rolniczej Spółdzielni Wytwórczej „Srebrna Dąbrówka” z 18 sierpnia 2022 r. i z 30 września 2022 r. oraz wniosek [REDAKTOWANE] z 9 stycznia 2023 r.

Całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została udostępniona stronom na zasadzie określonej w art. 10 § 1 k.p.a., o czym GDOŚ powiadomił, w myśl art. 49 k.p.a., w drodze zawiadomienia z 24 lutego 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.31, oraz bezpośrednio zawiadomieniem z 24 lutego 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.18.2022.MKR.33, skierowanym do uczestników biorących udział w postępowaniu odwoławczym. Żadna ze stron postępowania nie skorzystała ze swoich uprawnień procesowych w tym zakresie. Przy piśmie z 10 marca 2023 r. [REDAKTOWANE], wniósł na adres poczty elektronicznej organu administracji publicznej, prośbę o udostępnienie drogą elektroniczną akt sprawy dot. przedmiotowego postępowania odwoławczego. Zgodnie z art. 63 § 1 k.p.a., podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) wnosi się na piśmie, za pomocą telefaksu lub ustnie do protokołu. Podania utrwalone w postaci elektronicznej wnosi się na adres do doręczeń elektronicznych lub za pośrednictwem konta w systemie teleinformatycznym organu administracji publicznej. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, podania wniesione na adres poczty elektronicznej organu administracji publicznej pozostawia się bez rozpoznania. Ponieważ przedmiotowe pismo zostało wniesione na adres poczty elektronicznej organu administracji publicznej, tym samym nie spełniało wymogu przewidzianego w ww. przepisie w związku z czym organ pozostawił przedmiotowe podanie bez rozpoznania.

Mając na uwadze, że postępowanie prowadzone przez organ odwoławczy nie ogranicza się jedynie do weryfikacji zaskarżonej decyzji pod kątem podniesionych zarzutów, tut. organ przeanalizował w toku prowadzonego postępowania sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ zapoznał się zatem ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z 8 sierpnia 2019 r., raportem (tj. Porwańska G. i in., Raport o oddziaływaniu na środowisko dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa drogi dojazdowej do terenów Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w dzielnicy Rudunki w Zgierzu”, Łódź, 5 stycznia 2022), Aneks 3 do raportu z dnia 29 września 2019 r.,

Aneks 4 do raportu z 15 lutego 2021 r., Aneks 5 do raportu z 21 maja 2021 r., Opiszem Walorów Przyrodniczych na trasie projektowanej *budowy drogi dojazdowej do terenów Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w dzielnicy Rudunki w Zgierzu* z dnia 1 lipca 2019 r., Załącznikiem do raportu - Opiszem Walorów Przyrodniczych na trasie projektowanej *budowy drogi dojazdowej do terenów Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w dzielnicy Rudunki w Zgierzu* z 1 lipca 2019 r., Inwentaryzacją Drzew i Krzewów przeznaczonych do wycinki na powierzchni nieleśnej, na trasie projektowanej *budowy drogi dojazdowej do terenów Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w dzielnicy Rudunki w Zgierzu* z 1 lipca 2017 r., Załącznikiem do raportu – Inwentaryzacją drzew i krzewów przeznaczonych do wycinki na powierzchni nieleśnej, na trasie projektowanej *budowy drogi dojazdowej do terenów Łódzkiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w dzielnicy Rudunki w Zgierzu* z 1 lipca 2017 r., wyjaśnieniami wnioskodawcy w ramach odpowiedzi na wezwania organu pierwszej instancji, uwagami społeczeństwa i stron wniesionymi na etapie postępowania obydwu instancji, zaskarżoną decyzją, a także argumentami zawartymi w odwołaniach i ich uzupełnieniach.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniach, wskazać należy, że koncentrują się one wokół kwestii wadliwie przeprowadzonej oceny oddziaływania projektowanej drogi na środowisko, tj. w szczególności pozornej analizy wariantowej i niewystarczającego udowodnienia braku znaczącego negatywnego oddziaływania akustycznego na środowisko przyrodnicze. Organ odwoławczy podziela argumentację skarżących w tym zakresie wskazując, że wadliwość ta ma, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, charakter kwalifikowany, uprawniający organ do wydania decyzji kasatoryjnej. Ze względu na zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego organ nie jest władny do konwalidacji ww. uchyleń w drodze dodatkowego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 136 k.p.a.

I. W zakresie analizy wariantowej wskazać należy, że zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś., raport powinien zawierać opis analizowanych wariantów, w tym:

- a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego,
- b) wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, wraz z uzasadnieniem ich wyboru.

Z konstrukcji ww. przepisu wynika, że zasadniczo różne winny być wariant proponowany i racjonalny wariant alternatywny. Przy czym wariant alternatywny nie może mieć charakteru pozornego lub abstrakcyjnego z powodu braku możliwości obiektywnych jego zastosowania i z góry skazany na niepowodzenie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z 17 lipca 2019 r., sygn. akt II SA/Go 260/19).

Tymczasem w analizowanej sprawie organ pierwszej instancji dopuścił do realizacji wariant proponowany przez wnioskodawcę, który, w ocenie GDOŚ, jest tożsamy pod kątem oddziaływania na środowisko do racjonalnego wariantu alternatywnego.

Wyjaśnić należy, że wariant alternatywny musi się różnić od wariantu inwestycyjnego w zakresie oddziaływania na środowisko. „Alternatywność” wymaga, co do zasady, zaproponowania wariantu różnego pod względem kryteriów przestrzennych (jak np. lokalizacja, skala i rozmiar inwestycji) lub technologicznych (jak np. rodzaj użytych materiałów, moc i produktywność zainstalowanych urządzeń) (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt II SA/OI 997/19). Na uwadze należy mieć, że warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki

przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 1871/17). W analizie wariantowej, będącej istotą oceny oddziaływania na środowisko, winno wskazać się zatem odmiennosć w oddziaływaniu na środowisko wariantu wskazywanego przez wnioskodawcę i wariantu alternatywnego.

Tymczasem, w raporcie w pkt 8 pn. „Opis analizowanych wariantów” wnioskodawca wskazał, że analizie poddane zostały dwa warianty realizacji przedsięwzięcia: inwestycyjny, oznaczony na mapie (raport, str. 131), kolorem czerwonym „przebieg podstawowy” i racjonalny wariant alternatywny, oznaczony na ww. mapie kolorem zielonym „wariant w granicach miasta”. Z ww. mapy wynika, że warianty różnią się przebiegiem na bardzo krótkim odcinku przy podłączeniu do drogi wojewódzkiej nr 702. Na pozostałym odcinku ich przebieg jest tożsamy. Wobec czego ich różnice w oddziaływaniu na środowisko wykazane w raporcie (str. 133) są minimalne. Na str. 133 wskazano bowiem, że „oddziaływania na środowisko obu wariantów w odniesieniu do fazy realizacji są porównywalne, przy czym wariant preferowany przez inwestora zapewnia w większym zakresie zachowanie norm w środowisku w fazie eksploatacji”.

Jako przesłankę różnicującą oddziaływanie wariantu alternatywnego od wariantu inwestycyjnego, wnioskodawca, w raporcie, wskazał zatem wyłącznie:

- wycinkę określoną mianem znacznej (por. raport, str. 132) na powierzchni 0,48 ha;
- prowadzenie prac budowlanych w rejonie mostu na rzece, co, w jego opinii, „może przyczynić się do potencjalnego zagrożenia dla środowiska gruntowo-wodnego”;
- konieczność budowy skrzyżowania na drodze wojewódzkiej nr 702, co, jego zdaniem, „znacznie ograniczyłoby przepustowość drogi na czas budowy jak również wydłużyłoby czas etapu realizacji”.

Z powyższego wynika, że wykazane w raporcie różnice w oddziaływaniu tych rozwiązań są minimalne i przedstawione na bardzo wysokim stopniu ogólności. W zakresie prac budowlanych w rejonie mostu na rzece, raport nie wskazuje jakie dokładnie oddziaływania wystąpią i z jakim prawdopodobieństwem, wskazując jedynie, że ich prowadzenie może przyczynić się do potencjalnego zagrożenia dla środowiska gruntowo-wodnego. W przypadku wycinki leśnej, została ona określana mianem znacznej podczas gdy całościowa jej powierzchnia to zaledwie 0,48 ha.

Przedstawiona w raporcie analiza porównawcza wariantów (raport, str. 130-133) zawiera także wiele wyrażen i sformułowan nieprecyzyjnych i zbyt ogólnikowych, takich jak: „niewielki wpływ”, „praktycznie nie powoduje”, „nie będzie tak znaczące”. Aby raport był wiarygodny i mógł zostać rzetelnie oceniony przez organ wydający decyzję, a następnie organ drugiej instancji, musi zawierać jednoznaczne informacje, które pozwolą na ustalenie, realizacja którego wariantu i dlaczego jest dopuszczalna pod kątem ochrony środowiska. Na str. 130-133 raportu, w pkt 8 pn. „Opis analizowanych wariantów”, został umieszczony także pobieżny opis poszczególnych wariantów, ograniczający się jedynie do informacji, iż przebieg drogi wzdłuż wycinki leśnej związanej z przebiegiem linii elektroenergetycznej 220 kV będzie jednakowy dla wszystkich wariantów oraz do wskazania jakie ulice połączy poprowadzona droga oraz w jakim zostanie zlokalizowana obszarze. W pkt 8.3 raportu pn. „Wariant najkorzystniejszy dla środowiska wraz z

uzasadnieniem wyboru”, wspomniane uzasadnienie wyboru sprowadza się jedynie do informacji o dodatkowej wycince drzew (na powierzchni ok. 0,48 ha), budowie w rejonie mostu oraz do braku konieczności budowy nowego skrzyżowania. Brak jest jakichkolwiek wyjaśnień i dowodów, na to, że wariant inwestycyjny jest jednocześnie wariantem najkorzystniejszym dla środowiska, którym organ mógłby dać wiarę. Potrzebne zatem było, aby wnioskodawca, prócz kilku pobieżnych informacji, przedstawił z czym wiązałoby się wprowadzenie takich rozwiązań i dlaczego z punktu zarówno środowiskowego, jak i społecznego są one niekorzystne. Ponadto opis na str. 133-157 raportu, w rozdziale 9 pn. „Określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko dla analizowanych wariantów wraz z uzasadnieniem proponowanego wariantu i wskazaniem jego oddziaływania”, sprowadza się jedynie do przedstawienia poszczególnych oddziaływań dla wariantu proponowanego przez wnioskodawcę. Wielokrotnie używane sformułowanie „w przypadku obu wariantów będą porównywalne” jest niedookreślone i zbyt ogólne.

Wobec czego, w opinii GDOŚ, uwzględniając bardzo zbliżony, niemal identyczny, przebieg analizowanych wariantów, tożsame niemal ich oddziaływanie na środowisko, mówić można o pozorowaniu analizy wariantowej. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z 16 października 2019 r., sygn. akt II SA/Bd 587/19 „zapropozowanie realizacji przedsięwzięcia w prawie tej samej lokalizacji przy niewielkich różnicach technologicznych jest zaś uznawane za pozorowanie analizy wariantowej”.

Podkreślenia wymaga fakt, że w przedmiotowej sprawie wariant mający być racjonalnym wariantem alternatywnym z założenia nie ma nie tylko cech alternatywności (nie różniąc się od wariantu inwestycyjnego), ale także i cech racjonalności. W raporcie, na str. 133, wskazano bowiem, że „wariant preferowany przez inwestora zapewnia w większym zakresie zachowanie norm w środowisku w fazie eksploatacji” co sugeruje, że wariant alternatywny spełnienia tych norm nie zapewnia. O tym, że w sprawie nie zbadane zostało w ogóle zachowanie „norm w środowisku” i dla wariantu inwestycyjnego i dla wariantu alternatywnego, mowa będzie w dalszej części uzasadnienia przedmiotowej decyzji. „Racjonalność” wariantu oznacza, że wariant taki faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ zamiast wariantu zaproponowanego przez inwestora na podstawie art. 81 ust. 1 u.o.o.ś., który stanowi, że jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. Racjonalny wariant alternatywny nie może mieć więc charakteru abstrakcyjnego czy też teoretycznego. Nie należy więc przedstawiać wariantu, którego faktyczna realizacja jest technicznie lub faktycznie niemożliwa albo jego realizacja jest skazana na niepowodzenie (np. ze względów finansowych).

Skoro wariant inwestycyjny jest tożsamy z racjonalnym wariantem alternatywnym, to nie można na ich tle wskazać także wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Uznać za najkorzystniejszy dla środowiska wariant można dopiero po ocenie innych zaproponowanych wariantów. Skoro w przedmiotowej sprawie wariantów innych niż wnioskowany nie przedstawiono (bo racjonalny wariant alternatywny swoich funkcji nie spełnia) to siłą rzeczy nie

można uznać wariantu inwestycyjnego za najkorzystniejszy dla środowisk. On może być najkorzystniejszy dopiero w porównaniu z innymi rozwiązaniami. Tak czy inaczej informacje zawarte w raporcie, w tym m.in. w rozdziale 8.3 „Wariant najkorzystniejszy dla środowiska wraz z uzasadnieniem jego wyboru”, bynajmniej nie uzasadniają dłaczego akurat wariant inwestycyjny jest wariantem najoptymalniejszym środowiskowo. Rację mają zatem skarżący w zakresie bezpodstawnego uznania wariantu inwestycyjnego za wariant najkorzystniejszy dla środowiska.

Podkreślić należy, że analiza wariantowa jest jednym z najważniejszych instrumentów prawidłowej oceny oddziaływania na środowisko. Bez analizy wariantowej nie można w ogóle mówić o przeprowadzeniu oceny oddziaływania inwestycji na środowisko. Istotą oceny jest bowiem wybór jednego spośród zaproponowanych przez wnioskodawcę rozwiązań, prawnie, ekonomicznie i technologicznie dopuszczalnych. W sprawie zakończonej skarżoną decyzją podjęcie takiego wyboru jest niemożliwe ponieważ raport pozbawiony był analizy wariantowej.

Tak wadliwy raport nie może stanowić podstawy do przeprowadzenia przez organ oceny i następnie orzekania w zakresie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Podkreślić należy, że co do zasady, braki w raporcie podlegają uzupełnieniu przez organy obydwu instancji, jednakże nawet gdyby organ odwoławczy podjąłby się ich uzupełnienia w ramach postępowania wyjaśniającego z art. 136 k.p.a., to wciąż wadliwy raport był przedmiotem opinii i uzgodnień stosownych organów oraz konsultacji z udziałem społeczeństwa (przeprowadzonych na etapie pierwszej instancji) i najważniejszą składową materiału dowodowego na podstawie którego orzekał organ pierwszej instancji. Takim działaniem organu odwoławczego strony postępowania zostałyby zatem pozbawione prawa do dwukrotnego rozstrzygnięcia sprawy.

Niewykazanie wariantu, który byłby alternatywny względem wariantu inwestycyjnego, a dodatkowo wypełniał znamiona racjonalności i nie wykazanie wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, stanowi naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś. Naruszenie normy określonej w art. 66 ust. 1 pkt 5 u.o.o.ś., prowadzi zaś nieuchronnie do braku analizy i oceny pominiętego wariantu w zakresie ustalenia jego przewidywanego oddziaływania na środowisko w przypadku jego realizacji, a który to obowiązek nakłada art. 66 ust. 1 pkt 6 u.o.o.ś. W przedmiotowej sprawie dobitnie pokazuje to zredukowanie rozdziału 8 pn. „Opis analizowanych wariantów” wraz z podrozdziałami (raport, str. 130-133), do de facto 2 stron, na których próżno szukać opisu alternatywności wariantów. Tego rodzaju wada oznacza już istotną wadliwość całego raportu, ponieważ uniemożliwia kompleksową analizę i ocenę oddziaływania w tym zakresie danego przedsięwzięcia w świetle ustawowych wymagań z art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 u.o.o.ś., od których nie ma żadnych odstępstw, na które zezwalałby ustawodawca (por. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 kwietnia 2020 r., sygn. akt II OSK 3327/19). Raport obarczony taką wadliwością nie może być zatem podstawą wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co również szczegółowo poruszyli skarżący w odwołaniu od przedmiotowej decyzji.

II. Należy również wskazać, iż, zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c u.o.o.ś., raport powinien zawierać informacje umożliwiające analizę kryteriów wymienionych w art. 62 ust. 1 oraz zawierać opis planowanego przedsięwzięcia, a w szczególności przewidywane rodzaje i ilości emisji, w tym odpadów, wynikające z fazy realizacji i eksploatacji lub użytkowania planowanego przedsięwzięcia. Ocena raportu powinna zmierzać do zidentyfikowania wszystkich potencjalnych

zagrożeń środowiskowych związanych z realizacją planowanej inwestycji, co jest niezbędne do wyznaczenia konkretnych wymagań ochrony środowiska, które muszą zostać uwzględnione na kolejnych etapach procesu inwestycyjnego (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 22 października 2020 r. sygn. akt IV SA/Wa 3234/18).

W przedmiotowej sprawie jednym z przewidywanych rodzajów emisji jest emisja hałasu, będącą wiodącym, negatywnym oddziaływaniem inwestycji liniowych, co dostrzegł organ pierwszej instancji i w pkt 4 swojego postanowienia z 17 grudnia 2019 r., stwierdzającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, wskazał na konieczność szczególnego jej uwzględnienia w raporcie.

Wnioskodawca zamieścił zatem w raporcie: obliczenia rozkładu poziomów hałasu wokół przedsięwzięcia i dane wprowadzone do programu obliczeniowego, załączniki graficzne z wynikami obliczeń oraz tabelę przedstawiającą wyniki obliczeń równoważnego poziomu dźwięku dla przejazdów pojazdów w porze dnia i nocy (raport, str. 38-57). Ponadto na str. 30 przedmiotowego dokumentu znalazło się stwierdzenie, że „wykonana analiza akustyczna wykazała, że zasięg oddziaływania akustycznego wyrażonego izofonami o najbardziej restrykcyjnych wartościach przebiegają tylko i wyłącznie na terenie planowanego pasa drogowego. W związku z tym zagospodarowanie terenów otaczających pod względem akustycznym w kontekście dopuszczalnych poziomów hałasu nie ma znaczenia”.

Należy stwierdzić, że przedstawiona analiza akustyczna obarczona jest licznymi brakami przede wszystkim w zakresie założeń przyjętych do obliczeń, interpretacji uzyskanych wyników, ich analizy, a także porównania z wartościami dopuszczalnymi. Co więcej załączniki graficzne pn. „Interpretacja graficzna wyników obliczeń”, w postaci map z naniesionymi izoliniami hałasu (por. raport, str. 39-42) są nieczytelne, nie przedstawiają dokładnego przebiegu pasa drogowego oraz na ich podstawie nie można zweryfikować odległości granic terenów chronionych akustycznie od pasa drogowego. Ponadto, na str. 2 raportu, tuż pod podpisami jego autorów, znalazła się informacja, że załączniki zostały przedstawione na płycie CD. Zestawiając informacje przedstawione na załączonej do raportu płycie z informacjami przedstawionymi w postaci papierowej stwierdzić można brak tożsamości danych przedstawionych elektronicznie z danymi przedstawionymi w formie papierowej, a to świadczy o naruszeniu art. 74 ust. 2 u.o.o.ś. stanowiącego, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego i obligatoryjnie winno zostać uzupełnione przy ponownym rozpatrywaniu sprawy.

W rozdziale 4.1.9 „Wnioski”, na str. 58 raportu, jest informacja, że droga nie będzie źródłem ponadnormatywnego oddziaływania. Konieczne było zatem przedstawienie jakichkolwiek argumentów na poparcie powyższego stwierdzenia. Tymczasem wnioskodawca w raporcie ograniczył się jedynie do przedstawienia założeń obliczeniowych (co do których organ odwoławczy także ma wątpliwości) i wyników obliczeń przedstawionych na nieczytelnych mapach, natomiast nie wskazał jakiegokolwiek wyniku w jakimkolwiek przykładowym receptorze (np. przy, co byłoby merytorycznie uzasadnione, najbliższym inwestycji terenie chronionym

akustycznie). Jak wynika z dokumentacji, inwestor posiada dane ruchu z ul. Przemysłowej. Założył, że ruch na nowej drodze będzie taki sam jak na ul. Przemysłowej. Jego zdaniem ruch będzie nawet mniejszy więc dla oddziaływania akustycznego faktyczny poziom hałasu może być mniejszy niż ten wynikający z obliczeń. Inwestor, mając dane z badania ruchu z 49 godzin, proporcjonalnie podzielił liczbę samochodów na porę dnia i nocy i założył, że w porze nocy będzie poruszało się po drodze 20% samochodów osobowych i ok. 24% samochodów ciężarowych. Tymczasem z wiedzy własnej organu wynika, że ruch w porze nocnej jest dużo mniejszy niż zakładany ruch w porze dziennej i powinien wynosić ok. 5-10% całkowitego dobowego potoku ruchu, a nie tak jak zostało założone 20-24%. W raporcie nie wyjaśniono dlaczego została przyjęta taka proporcja i dlaczego zostało wprowadzone rozróżnienie dla pojazdów osobowych i ciężarowych. Takim założeniem, w ocenie organu, wnioskodawca zaniżył wyniki w porze dnia, a zawyżył w porze nocy. Z uwagi na nieprzedłożenie wyników uzyskanych w poszczególnych punktach receptorowych (ze wskazaniem ich lokalizacji) nie możliwym jest ocena, czy dokonane przez inwestora założenie mogłoby spowodować przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu w porze dnia na terenach chronionych akustycznie. Powstaje także pytanie czy ruch pojazdów osobowych i przede wszystkim ciężarowych jest ograniczony wyłącznie do ul. Przemysłowej (na której dokonano pomiaru ruchu), czy też odbywa się również ul. Szczawińską (która, co w wyniku z lokalnego układu ulic, może pełnić funkcje wyprowadzenia ruchu ciężarowego ze strefy ekonomicznej), co może powodować nieuwzględnienie części ruchu ciężarowego w analizie akustycznej. Powyższe jest istotne z uwagi na większą uciążliwość ruchu ciężarowego niż ruchu osobowego.

Nie jasnym jest także dla tut. organu z jakiego powodu podzielono przedsięwzięcie na 10 lub 11 odcinków obliczeniowych (w zależności od wariantu) skoro przy końcach odcinków nie znajduje się zjazd/wjazd na inną drogę, a zatem odcinki te nie różnią się pod względem natężenia oraz składu ruchu i parametry obliczeniowe nie ulegają zmianie. Niemniej jednak, na każdym z odcinków (raport, str. 34-35) uwzględniono hamowanie i start samochodów, mimo że pojazdy będą się poruszać ze stałą prędkością. Przykładowo dla odcinka D6, samochód po przejechaniu odcinka długości 40 m hamuje, po czym wchodząc w odcinek D7, na nowo rozpędza się do zakładanej prędkości, aby po przejechaniu kolejnych 35 m znowu zacząć hamować. Tymczasem jak wynika z lokalnego rozkładu ulic brak w tym miejscu czynników, które wymuszałyby na kierujących pojazdami naprzemienne wykonywanie manewru hamowania i startu. Powyższe może prowadzić do nieuwzględnienia w analizie akustycznej najbardziej prawdopodobnej sytuacji drogowej (nieprzerwanej jazdy na wprost ze stałą prędkością) i istotnie negatywnie wpłynąć na wyniki obliczeń. Nie znany jest bowiem przewidywany poziom hałasu przy normalnej eksploatacji drogi i poruszania nią stałą prędkością, a organ odwoławczy nie może zweryfikować znaczenia wpływu dokonanych założeń obliczeniowych na prognozowane wartości poziomu hałasu ze względu na nieprzedstawienie w raporcie wyników obliczeń w punktach receptorowych.

Jeśli chodzi o tereny chronione akustycznie to wskazać należy, że na str. 30 wymieniono potencjalne rodzaje takich terenów, ale bez uwzględnienia terenów rekreacyjno-wypoczynkowych, które, co wynika z mapy na str. 32 raportu, znajdują się w okolicy skrzyżowania planowanej drogi (w odległości ok. 50 m od granic pasa drogowego) z ul. Główną. Nieznany jest zatem wpływ

przedsięwzięcia na ten teren, ani czy oddziaływanie to było przedmiotem analiz akustycznych w raporcie.

Szczegółowa analiza raportu, dokonana przez GDOŚ, wykazała także sprzeczności w podanych informacjach dotyczących akustycznej analizy porealizacyjnej. Na str. 61 raportu została umieszczona informacja, iż w celu określenia faktycznego oddziaływania projektowanej drogi należy wykonać pomiary hałasu po realizacji planowanego przedsięwzięcia, aby zweryfikować założenia projektowe i zaprojektować ewentualne ekrany akustyczne, natomiast na str. 188 raportu wskazano, że nie ma konieczności prowadzenia w ramach analizy porealizacyjnej pomiarów hałasu. Pomimo wezwań RDOŚ w Łodzi w tym zakresie, kwestia ta także nie została skorygowana. Powyższe jest istotne z uwagi na fakt, że celem analizy akustycznej na etapie pierwotnej oceny oddziaływania na środowisko jest wskazanie czy, ze względu na stwierdzone przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, jest konieczność zastosowania środków minimalizujących jak np. cicha nawierzchnia czy też ekrany akustyczne, a następnie zweryfikowanie ich skuteczności poprzez pomiary faktycznego poziomu hałasu po wysyceniu drogi ruchem w ramach analizy porealizacyjnej. Analiza porealizacyjna służy zatem weryfikacji skuteczności przewidzianych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach środków ograniczających poziomu hałasu, ale nie zastępuje analizy akustycznej i oceny oddziaływania w tym zakresie inwestycji na środowisko. Tymczasem w przedmiotowej sprawie wnioskodawca wskazał, że zaprojektuje ewentualne ekrany akustyczne (albo przewidzi rezerwę na ich lokalizację) dopiero „po wybudowaniu drogi i wykonaniu pomiarów emisji hałasu przy terenach chronionych akustycznie” (por. raport, str. 58). Organ pierwszej instancji ustalenia te przyjął bezkrytycznie i w pkt IV skarżonej decyzji stwierdził obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej po upływie pół roku od dnia oddania do użytkowania przedmiotowego przedsięwzięcia. Tymczasem analizę porealizacyjną drogi wykonuje się standardowo po upływie roku od ww. dnia, tj. po pełnym wysyceniu drogi ruchem. W ocenie GDOŚ, organ I instancji zdawał sobie zatem sprawę z nieprzeprowadzenia analizy akustycznej w tej sprawie i ww. półrocznym terminem, po którym należy sporządzić analizę, chciał zrekompensować ewentualne ponadnormatywne oddziaływanie akustyczne. O tym, że realizacja przedsięwzięcia, wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, będzie jednak prowadzić do niedotrzymania standardów jakości środowiska akustycznego na terenie chronionej akustycznie nieruchomości, tj. działce o nr ewid. █████, obr. Dąbrowka Wielka, świadczy wyjaśnienie autorów raportu na str. 60. Wskazali oni bowiem, że na terenie ww. nieruchomości konieczne jest celem dotrzymania dopuszczalnej „wartości hałasu” albo wykup całej nieruchomości (w wyniku czego straci ona funkcje mieszkaniową) albo dokonanie jej podziału, a następnie dopiero na podstawie analizy porealizacyjnej wykonanie ekranu akustycznego w nowych granicach terenu chronionego akustycznie. W odniesieniu do powyższego wskazać należy, że z raportu nie wynika które z przedstawionych rozwiązań zostanie zastosowane ale wynika za to, że ekran akustyczny posadowiony (na podstawie nie decyzji a analizy porealizacyjnej) ma mieć wysokość min. 4 m i być zaopatrzony w oktagonalne reduktory hałasu lub zagięcie w kierunku źródła hałasu.

Należy podkreślić, że RDOŚ w Łodzi, pismem z 27 lipca 2020 r., wezwał wnioskodawcę o przedstawienie obliczeń na granicy terenów chronionych akustycznie oraz na każdej z kondygnacji

budynków, w tym budynku mieszkalnego znajdującego się na działce o nr ewid. [REDAKTOR] obr. Dąbrówka Wielka. Organ wezwał także, pismem z 27 października 2020 r., m.in. o wskazanie, która część działki jest objęta ochroną akustyczną, a, pismem z 15 marca 2021 r., o uszczegółowienie konkretnych rozwiązań projektowych na terenach chronionych akustycznie, w celu wskazania ich jako warunek konieczny do realizacji w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W związku z powyższymi wezwaniem, podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia, pismem z 28 sierpnia 2020 r., wystąpił do organu z wnioskiem o wydłużenie terminu uzupełnienia informacji zawartych w raporcie dot. wezwania z 27 lipca 2020 r. Przy piśmie z 29 września 2020 r. do RDOŚ w Łodzi wpłynął Aneks 3 do raportu, w którym na str. 17-34 wnioskodawca rzekomo odniósł się do zakresu wezwania, a tymczasem poprzestał na stwierdzeniu, że „wykonane obliczenia rozprzestrzeniania się hałasu na potrzeby sporządzenia raportu pozostają aktualne i poprawnie wykonane. Nie zachodzi konieczność ponownego przeprowadzenia obliczeń” (por. raport, str. 23). Z powyższego wynika, iż uzupełnienie raportu nie zadośćuczyniło wezwaniu, a co więcej zanegowało potrzebę samego wezwania, pomimo iż organ dopatrywał się w tym zakresie istotnych braków merytorycznych.

Wnioskiem z 27 listopada 2020 r. oraz ponownie z 4 stycznia 2021 r. i z 27 stycznia 2021 r., wnioskodawca wystąpił do organu z wnioskiem o wydłużenie terminu uzupełnienia informacji zawartych w raporcie dotyczących wezwania z 27 października 2020 r. Przy piśmie z 15 lutego 2021 r. do organu wpłynął Aneks 4 do raportu. W powyższym dokumencie, na str. 33, przedstawiono rozdział pn.: „Emisja hałasu”. Organ, zgodnie z wezwaniem, zwrócił się m.in. o wskazanie, która część działki jest objęta ochroną akustyczną, ale wnioskodawca w aneksie 4 tego nie wskazał. Informacja ta została przedstawiona dopiero w najnowszej wersji raportu z 5 stycznia 2022 r., na str. 60, jednakże nadal pozbawiona wskazania konkretnych rozwiązań projektowych, które będą miały zastosowanie na analizowanym terenie. Nie można zatem uznać, aby wnioskodawca zadośćuczynił wezwaniu RDOŚ w Łodzi.

W związku z wezwaniem z 15 marca 2021 r., w którym organ zwrócił się o uszczegółowienie konkretnych rozwiązań projektowych na terenach chronionych akustycznie, w celu wskazania ich jako warunek konieczny do realizacji w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia wystąpił do organu z wnioskiem o wydłużenie terminu uzupełnienia informacji zawartych w raporcie. Przy piśmie z 21 maja 2021 r. do RDOŚ w Łodzi wpłynęło uzupełnienie do raportu w postaci Aneksu 5, natomiast przy piśmie z 14 czerwca 2021 r. została przedłożona korekta powyższego Aneksu. Zmiany zostały zaznaczone czerwoną czcionką. Na str. 55 powyższego dokumentu, w rozdziale „Emisja hałasu”, podrozdziale „Uszczegółowienie rozwiązań projektowych [...] mających na celu dotrzymanie dopuszczalnych poziomów hałasu na terenach chronionych akustycznie”, wnioskodawca odniósł się do kwestii poruszanej w wezwaniu w bardzo ograniczony sposób. Na str. 56 znalazła się informacja, iż pomiary hałasu winny zostać wykonane dopiero po realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia celem określenia faktycznego oddziaływania, a następnie zaprojektowania ewentualnych ekranów akustycznych. Trudno zatem uznać, aby powyższe uzupełnienie zadośćuczyniło wezwaniu organu pierwszej instancji, bowiem zamiarem jego było otrzymanie uszczegółowionych informacji w

związku z koniecznością zapewnienia ochrony terenów chronionych akustycznie w zasięgu pasa drogowego jak i w bezpośrednim jego sąsiedztwie.

Z opisu powyższego wynika, że organ I instancji dostrzegł rażące braki w zakresie analizy akustycznej i bezskutecznie dążył do ich usunięcia wielokrotnymi, szczegółowymi wezwaniami. Wydając jednak decyzję określającą środowiskowe uwarunkowania, na podstawie niewiarygodnego w zakresie analizy akustycznej raportu, zaakceptował przedstawiony stan rzeczy czym dopuścił się do naruszenia art. 66 u.o.o.ś. (w zakresie ustawowych wymagań raportu) i art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a u.o.o.ś. (w zakresie granic oceny oddziaływania na środowisko). Ze względu na rażące błędy w analizie akustycznej w raporcie nie można mówić by w sprawie w ogóle został zbadany wpływ przedsięwzięcia na środowisko oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi.

Należy również wskazać, iż zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 3b u.o.o.ś., raport powinien zawierać informacje na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Jak wspomniano na str. 226 raportu „projektowana droga przecina drogi o bardzo małym natężeniu ruchu, w związku z tym nie wystąpi znacząca kumulacja oddziaływania akustycznego”, a „oddziaływanie skumulowane w zakresie emisji hałasu w przypadku planowanego przedsięwzięcia będzie mogło występować tylko w skrzyżowaniach z innymi drogami”.

W ocenie GDOŚ takie stwierdzenie jest nieuprawnione. Wnioskodawca nie uwzględnił oddziaływań skumulowanych z innymi źródłami hałasu (ul. Główna, droga wojewódzka nr 702) w obliczeniach. Wbrew jego twierdzeniom nie można także uznać przecinanej drogi wojewódzkiej jako drogi o „bardzo małym natężeniu ruchu”, tym bardziej, że znajduje się ona w odległości ok. 70 m (nieczytelność map przedstawionych na str. m.in. 63 raportu uniemożliwia dokładny pomiar odległości przez organ) od działki o nr ewid. 650/2, obr. Dąbrówka Wielka, na której, co już ustalono, zostaną przekroczone akustyczne standardy jakości środowiska. Wobec czego wskazać należy, że także i skumulowane oddziaływanie akustyczne nie zostało przeanalizowane w raporcie (mimo takiego ustawowego obowiązku), a stwierdzenia wnioskodawcy, tak samo jak przy oddziaływaniu „nieskumulowanym”, są gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami i niewiarygodne.

III. Ponadto postanowieniem nakładającym obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, RDOŚ w Łodzi, wskazał na co wnioskodawca powinien zwrócić szczególną uwagę przy sporządzaniu raportu także w zakresie analizy przyrodniczej. Jednym z koniecznych do uwzględnienia elementów było „przedstawienie wyników inwentaryzacji przyrodniczej roślin, zwierząt, grzybów i zbiorowisk roślinnych terenu inwestycji i terenów przyległych, będących w strefie oddziaływania przedsięwzięcia (...) przybliżone stanowiska chronionych gatunków i powierzchnie chronionych siedlisk przyrodniczych należy przedstawić na mapie (...)”, wskazanie lokalizacji zapleczy budowy (np. poprzez wykluczenie miejsc w danym kilometrażu drogi, gdzie

zaplecze nie powinno być zlokalizowane z uwagi na ochronę środowiska wodnego, środowiska przyrody ożywionej itp.)”, oraz „przedłożenie ww. wyników inwentaryzacji przyrodniczej wraz z opisem zastosowanej metodyki (...)”.

W trakcie prowadzonego postępowania, RDOŚ w Łodzi, kilkakrotnie wzywał wnioskodawcę do uzupełniania raportu m.in. o kwestie przyrodnicze, takie jak: przedstawienie metodyki jaką zbadano obecność nietoperzy w obiektach przeznaczonych do wyburzeń oraz lokalizację zinwentaryzowanych gatunków zwierząt na mapach lub w tabeli w postaci zaznaczenia kilometrażu drogi. Przedstawione wezwania nie objęły jednak swoim zakresem wszystkich elementów wymaganych postanowieniem oraz zgodnych z art. 66 u.o.o.s. W przedstawionej przez wnioskodawcę dokumentacji zabrakło zarówno metodyki przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej, jak również przedstawienia jej wyników na mapach (organ w swoim wezwaniu umożliwił przedstawienie tych danych w tabeli). Raport zawiera zatem jedynie szczątkowe informacje dotyczące przeprowadzenia inwentaryzacji zieleni, w postaci wykonania zdjęć fitosocjologicznych w sezonie wegetacyjnym 2019 r. oraz dołączenia mapy przedstawiającej wyniki tych badań. Ze względu na brak jakichkolwiek informacji dotyczących metody prowadzenia inwentaryzacji zwierząt i grzybów (terminy, zastosowana metodyka badań), organ pierwszej instancji nie był w stanie zweryfikować czy została ona przeprowadzona w odpowiedni sposób. Kwestie z tym związane zostały poruszone również w złożonych odwołaniach od przedmiotowej decyzji. Skarżący podkreślali, że nie przebadano z odpowiednią starannością występowania nietoperzy i grzybów oraz zwrócili uwagę, że ze względu na brak prawidłowo przeprowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej, nie można udowodnić braku negatywnego oddziaływania na nią przedsięwzięcia, z czym zgadza się również organ odwoławczy.

Zgodnie z fachową literaturą w przypadku inwestycji drogowych zagrożenie dla nietoperzy związane jest zarówno z fazą budowy, jak i eksploatacji. Budowa dróg związana jest z wylesieniem terenu, co stwarza zagrożenie dla kryjówek nietoperzy leśnych i ich miejsc żerowania. Eksploatacja stanowi natomiast istotne zagrożenie dla nietoperzy żerujących i przelatujących między kryjówkami, a miejscami żerowania, a także dla wędrówek sezonowych (A. Rachwald, M. Fuszara. Poradnik najlepszych praktyk. Ochrona nietoperzy w lasach. 2014, Warszawa). Nietoperze zasiedlają prawie wszystkie środowiska: od rozległych starych lasów po centra dużych miast (red. G. Błachowski, A. Węgiel. Poradnik ochrony nietoperzy. 2017, Supraśl). Biorąc powyższe pod uwagę, a także informację zawartą w internetowym Atlasie Ssaków Polski (<https://www.iop.krakow.pl/Ssaki/gatunki>, data dostępu: 28.12.2022 r), należy poddać w wątpliwość informację o braku obecności tych ssaków na terenie przeznaczonym do realizacji przedsięwzięcia. W przypadku stwierdzenia występowania nietoperzy, czy to w postaci występowania ich kryjówek, tras wędrówek czy miejsc żerowania, powinny zostać zastosowane adekwatne do stwierdzonych oddziaływań działania minimalizujące/kompensacyjne, takie jak np. zastosowanie odpowiedniego oświetlenia planowanej drogi nieprzyciągającego owadów będących pożywieniem nietoperzy, wywieszenia budek dla nietoperzy (wraz z podaniem ich ilości i lokalizacji).

Wyjaśnienia wymaga również kwestia związana z buforem objętym inwentaryzacją przyrodniczą. Na str. 8 opisu walorów przyrodniczych, będących załącznikiem do raportu, autorzy

zamieścili następujące zdanie: „Podczas lustracji terenowej, na obszarze, przez który przechodzi projektowana droga, zaobserwowano bytowanie ptaków podlegających ochronie gatunkowej (...)” z którego wnioskować należy, że inwentaryzacja nie została ograniczona do korytarza planowanej drogi. Powinna ona objąć również obszar oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, aby w pełni ocenić jego wpływ na komponenty przyrody ożywionej. Brak wiarygodności ustaleń organu w zakresie buforu inwentaryzacji przyrodniczej poddaje w wątpliwość, z uwagi na ewentualne niedoszacowanie oddziaływania na wszystkie komponenty przyrody ożywionej, wiarygodność całej oceny oddziaływania na środowisko przyrodnicze.

Kwestia związana z lokalizacją zapleczy budowy została zawarta na str. 136 raportu: „W celu ograniczenia uciążliwości związanych z budową drogi zostanie ograniczone przestrzenne zagospodarowanie i przekształcenie środowiska przyrodniczego do niezbędnego minimum (maksymalne możliwe ograniczenie szerokości realizowanych prac oraz terenu po którym poruszał się będzie ciężki sprzęt budowlany). Minimalizacja polegać będzie również na lokalizacji zapleczy technicznych poza miejscem występowania cennych siedlisk przyrodniczych”. Tak ogólnie przedstawione przez podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia informacje, nie pozwolą w pełni zabezpieczyć najcenniejszych terenów znajdujących się przy zaplanowanej drodze. RDOŚ w Łodzi nie wyegzekwował zatem informacji, które były wymagane w postanowieniu screeningowym, tj. przedstawienia lokalizacji, która zostanie wyłączona z usytuowania zapleczy budowy poprzez podanie kilometrażu drogi.

Organ odwoławczy zwraca również uwagę na wprowadzone w przedmiotowej decyzji RDOŚ w Łodzi warunki, które zostały sformułowane w zbyt ogólny sposób, co może spowodować, że środowisko przyrodnicze nie zostanie zabezpieczone w odpowiedni sposób. Zapisy te dotyczą: wskazania jedynie długości ogrodzeń ochronno-naprowadzających oraz przerzucenie kwestii ustalenia rodzaju i lokalizacji budek lęgowych dla ptaków na specjalistę ornitologa. Na str. 177 raportu przedstawiona została tabela z minimalnymi długościami stałych ogrodzeń ochronno-naprowadzających oraz zawarta została informacja, że lokalizacja tych ogrodzeń pokazana została na rysunku dołączonym do dokumentacji – „Schemat projektowanej drogi z uwzględnieniem elementów środowiska przyrodniczego”. Na przedstawionym schemacie nie zostały natomiast zaznaczone kilometraże początków i końców tych ogrodzeń. Wprowadzony w decyzji RDOŚ w Łodzi zapis może spowodować dowolność usytuowania przedmiotowych ogrodzeń, przez co nie będą spełniały one swojej funkcji. W przypadku budek, ich dokładna ilość (w decyzji została zapisana minimalna wartość), rodzaje i lokalizacja powinny zostać przedstawione na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając gatunki bytujące na danym terenie, ich biologię oraz zasięg dziennych migracji, pojemność siedliska, dostępność pożywienia itp. Do określenia ilości budek koniecznych do wywieszenia należy użyć wyników inwentaryzacji oraz dostępnych danych literaturowych, np. wskaźników średnich zagęszczeń poszczególnych ptaków dziuplastych określonych w publikacji „Trendy liczebności ptaków w Polsce” (Biblioteka Monitoringu Środowiska, 2018 r. praca zbiorowa, P. Chylarecki i in.) lub w wynikach Monitoringu Ptaków Polski, prowadzonych w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska.

Organ pierwszej instancji pomimo informacji zawartej na str. 143 raportu – „W przypadku zajętości nowych terenów spowoduje to utratę bazy pokarmowej, miejsc do rozrodu, przyczyni się do zmian rewiru niektórych gatunków zwierząt, w szczególności bezkręgowców”, nie wezwał wnioskodawcy o możliwość zapewnienia kompensacji dla tej grupy organizmów w postaci np. wprowadzenia domków dla owadów. W grupie występujących gatunków chronionych bezkręgowców znalazły się trzmiele, które są szczególnie ważne jako pożyteczne owady zapylające. Nie została zbadana także kwestia możliwości zachowania i zabezpieczenia stanowiska kocanki piaskowej.

Biorąc pod uwagę informację znajdującą się na str. 12 opisu walorów przyrodniczych, będących załącznikiem do raportu – „Na opisywanym fragmencie projektowanego pasa drogowego (1,5 km od ul. Dąbrowskiego), stwierdzono występowanie kocanki piaskowej podlegającej ochronie częściowej. Zdecydowana większość płatu zlokalizowana jest poza projektowanym pasem drogowym”, należy wnioskować, że większość przedmiotowego płatu nie ulegnie zniszczeniu i przy wprowadzeniu odpowiedniego zabezpieczenia może zostać zachowana.

Podkreślenia wymaga również fakt, że w załączniku nr 1 – charakterystyka przedsięwzięcia do skarżonej decyzji zostały określone warunki dotyczące minimalizacji i kompensacji oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze. Wskazane zostały m.in. lokalizacje nasadzeń zamiennych czy szczegóły dotyczące zagospodarowania przejść dla zwierząt, które obligatoryjnie winny zostać wskazane w sentencji samej decyzji.

Doprecyzowania wymaga także kwestia związana z umocnieniem cieków, o której mowa na str. 9-10 raportu - „W przypadku analizowanego odcinka drogi nie zajdzie potrzeba przebudowy istniejących cieków (rzeki i dwóch rowów), poza działaniami w rejonie projektowanych przepustów. Szczegółowa analiza istniejących cieków zostanie przeprowadzona na etapie uzyskiwania pozwolenia wodno-prawnego. Na obecnym etapie można stwierdzić, że w trakcie robót przy budowie drogi mogą występować zaburzenia stosunków wodnych w obszarze sąsiadującym, z miejscem wykonywania robót. Na analizowanym terenie nie planuje się likwidacji i budowy nowego koryta istniejących cieków. W związku z kolizją drogi z ciekami, a tym samym koniecznością budowy przepustów zaleca się jedynie niewielką korektę dostosowującą koryto rzeki w miejscu przecięcia z planowaną drogą. W związku z budową przepustów konieczne będą również umocnienia dna i skarp cieków”. Ze względu na bardzo ogólne informacje, należało wezwać wnioskodawcę o przedłożenie dokładnych danych dotyczących zakresu prac jakie będą wykonywane na ciekach i na ich podstawie sformułować adekwatne warunki minimalizujące dla przyrody, np. umocnienie jedynie naturalnym materiałem, ograniczenie zastosowania umocnienia jedynie w miejscu przecięcia cieków z planowaną drogą.

Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej braki, należy podkreślić, że pomimo wielokrotnych wezwań do uzupełnienia dokumentacji, RDOŚ w Łodzi nie wyegzekwował w raporcie wszystkich składowych oceny oddziaływania na środowisko przyrodnicze, które były wymagane postanowieniem screeningowym i art. 66 u.o.o.ś. Ponadto ze względu na brak przedłożenia przez autorów raportu metodyki przeprowadzonych badań terenowych brak jest możliwości określenia czy inwentaryzacja przyrodnicza została przeprowadzona w prawidłowy sposób, a więc czy była w stanie dostarczyć wiarygodnych danych o występowaniu gatunków

zwierząt na zbadanym terenie, co zostało również poruszone słusznie w odwołaniach od przedmiotowej decyzji.

Oceniając łącznie wykazane dotychczas wadliwości GDOŚ stwierdza, że w sprawie:

1. w zakresie wariantowania, poprzez oparcie rozstrzygnięcia o wadliwie zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności raport, pozbawiony analizy wariantowej, doszło do naruszenia art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 k.p.a. w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 u.o.o.ś. Konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy – ocena czy planowane przedsięwzięcie może być realizowane we wnioskowanym wariantcie czy też, w oparciu o wyniki oceny oddziaływania na środowisko, konieczne jest wskazanie wariantu innego spośród zaproponowanych, na podstawie art. 81 ust. 1 u.o.o.ś. – ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Organ I instancji rozpoznając sprawę ponownie powinien przede wszystkim uzupełnić braki w raporcie w zakresie opisu wariantów, dbając by ujęte zostały w nim i dokładnie opisane: wariant wnioskowany, racjonalny wariant alternatywny i wariant najkorzystniejszy dla środowiska. Następnie w raporcie winny zostać określone, a przez organ I instancji wnikliwie zweryfikowane, przewidywane oddziaływania na środowisko wariantów poddawanych analizie (por. wymogi z art. 66 ust. 1 pkt 6 u.o.o.ś.). Przy czym oddziaływanie na środowisko wariantu alternatywnego i najkorzystniejszego dla środowiska winno zostać przanalizowane w zakresie tych samych komponentów środowiska i w tym samym stopniu szczegółowości co wariant inwestycyjny. Sprowadza się to zatem do określenia przewidywanego oddziaływania na komponenty w szczególności wymienione w art. 66 ust. 1 pkt 7 u.o.o.ś. Dopiero tak uzupełniony raport może zostać poddany opiniowaniu i uzgodnieniu z organami współdziałającymi oraz udostępniony w ramach udziału społeczeństwa. Wynik przeprowadzonej oceny oddziaływania na środowisko organ ma zaś obowiązek przedstawić w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia, a w jego sentencji poprawnie wskazać wariant wybrany do realizacji;
2. w zakresie oddziaływania akustycznego, poprzez nieprzeprowadzenie w ogóle postępowania wyjaśniającego na tą okoliczność, doszło do naruszenia art. 7, art. 77 § 1, 80 i art. 107 k.p.a. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a, art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c oraz art. 66 ust. 1 pkt 3b u.o.o.ś. Konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy – ocena w jaki sposób budowa planowanej drogi oddziaływać będzie akustycznie na zdiagnozowane w jej pobliżu tereny chronione akustycznie – ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ skutecznie wyegzekwuje od wnioskodawcy udzielenie pełnej i fachowej odpowiedzi na kwestie wskazane w uzasadnieniu tej decyzji w pkt II;
3. w zakresie oddziaływania na środowisko przyrodnicze, poprzez w szczególności nieprzeprowadzenie w ogóle postępowania wyjaśniającego na okoliczność oddziaływania przedsięwzięcia na nietoperze i niewskazanie metodyki oraz buforu prowadzonej inwentaryzacji przyrodniczej (obniżenie wiarygodności wyników całej oceny oddziaływania na środowisko przyrodnicze) doszło do naruszenia art. 7, art. 77 § 1, 80 i art. 107 k.p.a. w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 2, art. 66 ust. 1 pkt 2a, art. 66 ust. 1 pkt 6a lit. a oraz art. 66 ust. 1 pkt 14 u.o.o.ś. Konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy – jednoznaczne określenie, za pomocą inwentaryzacji przyrodniczej, zasobów środowiska przyrodniczego

wymagających ochrony, z uwzględnieniem chiropterofauny, zakresu i skali przewidywanego nań oddziaływania przedsięwzięcia i dobranie do niego adekwatnych środków minimalizujących i kompensujących – ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ uwzględni wykazane w części III uzasadnienia tej decyzji kwestie przyrodnicze, a także doprecyzuje część określonych dotychczas warunków realizacji przedsięwzięcia dotyczących przede wszystkim minimalizacji i kompensacji oddziaływania, o ile z postępowania wyjaśniającego wyniknie konieczność ich zastosowania.

Odnosząc do pozostałych postawionych w odwołaniach zarzutów wskazać należy, że, z uwagi na wystąpienie wyżej wykazanych podstaw kasacyjnych, odniesienie się do nich przez GDOŚ byłoby przedwczesne.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Strona niezadowolona z decyzji może, w terminie 14 dni od jej otrzymania, wnieść sprzeciw, o którym mowa w art. 64a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259), dalej ustawa p.p.s.a. Sprzeciw wnosi się za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wnosząc sprzeciw od decyzji strona obowiązana jest do uiszczenia wpisu od sprzeciwu w wysokości 200 zł. Wnoszący sprzeciw, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wnoszącemu sprzeciw, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten jest zwolniony od opłat sądowych.

 Generalny Dyrektor
Ochrony Środowiska
Andrzej Szweda-Lewandowski

Otrzymują:

1. [REDACTED], pełnomocnik Gminy Miasto Zgierz, [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]
4. [REDACTED];
5. [REDACTED]

Naczelnik
o Środowiska
w Zakresie Inwestycji Linowych

Anna Bieroza-Ćwierzyńska

14.01.2023 r.

Dyrektor Departamentu
Ocen Oddziaływania na Środowisko

Beata Merenda

14.01.2023 r.

8.

9.

10.

11.

12. R.pr. [REDACTED], pełnomocnik Rolniczej Spółdzielni Wytwórczej „Srebrna Dąbrówka”,
Kancelaria Radcy Prawnego, [REDACTED];

13. Wójt Gminy Zgierz, ul. Łęczycka 4, 95-100 Zgierz;

14. Pozostałe strony postępowania.

Do wiadomości:

1. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.